

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
státní příslušnost Arménská republika
místem pobytu v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č.j. OAM-653/ZA-ZA11-K09-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, §

14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Uvedla, že dne 26. 7. 2018 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, žalovaný však napadeným rozhodnutím mezinárodní ochranu neudělil.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že žalovaný porušil ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, ust. § 14a a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ust. § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu a ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
4. Vytýkala žalovanému, že jí sice byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, ale protože nezná český jazyk, nemohla se k podkladům reálně vyjádřit, protože jim nerozuměla. Měla za to, že v napadeném rozhodnutí nebyly tyto zdroje pro rozhodování interpretovány v dostatečné šíři a v její prospěch, žalovaný odkazuje na velké množství zdrojů, ze kterých uvádí jen některé, zaměřil se více na odmítavé stanovisko než na objektivní hodnocení, žalovaný na tyto zdroje odkazuje jen ojediněle, a to v případech, které nevypovídají ve prospěch žalobkyně.
5. Poukazovala na to, že v rozhodnutí je několikrát použit termín, že něco „neuvedla“, aniž by však zde bylo též vysvětlení žalovaného, zda vůbec požadoval, aby žalobkyně něco uvedla, zda byla na tyto skutečnosti dotazována a jak vlastně byl směřován pohovor, a tedy zda vůbec měla možnost se k dané problematice vyjádřit a k danému něco „uvést“. Obdobně byla též vedena výpověď ohledně vztahu žalobkyně k jejímu partnerovi, který je současně již jejím manželem, a to ohledně jejich svatby a výhledů do budoucna, což je poněkud nepřehledně uvedeno v posledním odstavci na straně 2 rozhodnutí. Zdůraznila, že žalovaný se neoprávněně pustil do negativního hodnocení jejího vztahu a jejího postoje k manželství, čímž její manželství znevážil, aniž by k tomu měl nějaké konkrétní důvody, jednalo se o nepodložené domněnky žalovaného.
6. Domnívala se, že k posouzení politické a bezpečnostní situace v Arménii je potřeba více informací, nestačí pouze uvést, že občas dochází ke sporadickým střetům mezi arménskými a ázerbajdžánskými jednotkami v pohraničních oblastech. Tvrdila, že Arménie má komplikované vztahy s Tureckem a s Ázerbajdžánem, to vede arménskou zahraniční politiku k udržování úzkých vztahů s Ruskem, které do značné míry garantuje arménskou bezpečnost, Arménie se připojila též k celní unii Běloruska, Kazachstánu a Ruska a k Eurasijské hospodářské unii. Arménie však sympatizuje také se západním světem a snaží se budovat dobré vztahy s EU a s NATO, což situaci komplikuje, v roce 2011 začala jednání o partnerství s EU, Arménie se podílela na operaci NATO v Kosovu, tradičními spojenci Arménie v Evropě jsou Francie a Řecko. Spolupráce Arménie s Ruskem je v západním světě přijímána s nevolí, spolupráce se západními státy je naopak zase nepříznivě vnímána v Rusku, organizace Freedom House označila v roce 1999 a znovu v roce 2007 Arménii za částečně svobodnou zemi a v roce 2008 za poloautoritářský režim.

7. Měla za to, že její důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany trvají, navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
8. Ve svém vyjádření došlém soudu dne 22. 5. 2019 poukazovala na to, že dle jejího názoru Arménii nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a dále na své těhotenství, což dokládala žalovanému již při seznámení se s podklady pro rozhodnutí, předpokládaný termín porodu je X.
9. K bezpečnostní situaci v Arménii žalobkyně při jednání dne 29. 3. 2021 sdělila, že jsou tam vnitřní nepokoje a není tam dobrá situace. K výzvě soudu, aby uvedla konkrétní skutečnosti, na základě kterých dovozuje, že jí hrozí vážná újma při návratu do vlasti, uvedla, že jí hrozí smrt ze strany její rodiny, neboť se v ČR vdala ze své vůle a neptala se rodiny o svolení. Uvedené se měla dozvědět z telefonátu sestry v prosinci 2018, kdy ji sdělila, že se bratr vyjádřil tak, že jakmile se ukáže, tak ji zabije s tím, že tyto skutečnosti neuvedla v žalobě, neboť doufala, že jí bratr odpustí, což se však nestalo. S ohledem na povahu bratra, tomu věří.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil správní řád či zákon o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí, odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí.
11. Poukázal na to, že vycházel především z výpovědí žalobkyně, z jí doložených materiálů a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, tyto materiály vyjmenoval, jsou součástí spisového materiálu. Shledal, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně je snaha legalizovat si na území ČR pobyt, aby zde mohla žít společně s mužem, se kterým krátce po příjezdu do ČR uzavřela sňatek.
12. Na základě shromážděných informací žalovaný vyloučil možnost udělení mezinárodní ochrany, důvody tohoto postupu jsou zřejmé ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí. Bezpečnostní situace v Arménii je žalovanému známa, zabýval se jí dostatečně, tato situace však v současnosti nepředstavuje důvod k udělení azylu, neboť zde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá. Byl si vědom též napětí mezi Arménií a Ázerbajdžánem vyplývající ze sporadických střetů na sporných územích Náhorního Karabachu, žalobkyně však dle vlastního vyjádření žila před odjezdem v obci C., která je podle Informace OAMP – Arménie, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 20. 6. 2018, pod kontrolou arménské ústřední vlády a nedochází zde k žádným bezpečnostním incidentům, zároveň není důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující v oblasti Náhorního Karabachu rozšířil i do dalších částí země, ve zbytku země je situace stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená situace se žalobkyně vůbec netýká.

13. Námitky žalobkyně nepovažoval za relevantní, žalobkyně si při úkonu seznámení se s podklady mohla opatřit zmocněného zástupce, nebo tlumočníka nebo si vlastními prostředky opatřit fotokopie spisu. V případě obav z bezpečnosti v Arménské republice uvedla pouze bilaterální vztahy této země s jinými státy, čehož si je žalovaný vědom, avšak neuvedla žádné konkrétní ohrožení, popř. události, které by měly za následek bezprostřední ohrožení suverenity Arménské republiky, potažmo jejích obyvatel. Žalobkyně ani nespecifikovala, v čem konkrétně ona sama pociťuje obavu o svoji bezpečnost, která by mohla být azylově relevantní, během pohovoru pouze uvedla, že se hlásí ke křesťanskému vyznání, že není členkou žádné politické strany ani skupiny, nijak se politicky neangažovala, o politiku se nezajímá, sama uvedla, že svoji žádost podala proto, že se v Arménii necítí dobře a že v ČR potkala svoji životní lásku. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7 Azs 187/2004.
14. Měl za to, že neporušil žádné ustanovení správního řádu a žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svých právech, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a správné. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
16. Žalobkyně podala dne 26. 7. 2018 žádost o mezinárodní ochranu, uvedla, že není členkou žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažovala, nezajímá se o politiku, je svobodná, děti nemá, do České republiky přicestovala letecky dne 7. 7. 2018 jako turista, pak se rozhodla tady už zůstat, její zdravotní stav je dobrý, jen občas jí pobolívá srdce, v Arménii se necítí dobře, v ČR potkala svoji první lásku, muže, se kterým by chtěla zůstat natrvalo, jeho manželka již zemřela, má dítě s předchozího vztahu; jiné důvody žádosti žalobkyně nemá.
17. Při pohovoru dne 31. 7. 2018, který byl na žádost žalobkyně proveden za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka, žalobkyně uvedla, že je povoláním zdravotní sestra, muž, do kterého se zamilovala, se jmenuje X., je státním příslušníkem ČR, ale původem je X, žije zde 18 -20 let, je to její kamarád z dětství a její první láska, žalobkyně sem přijela jako turistka na pozvání tety, ale pak potkala v P. tohoto muže a rozhodla se zde zůstat, neví o tom, že by se mohla vrátit do Arménie a nechat se sem pozvat jako partnerka občana ČR na dlouhodobý pobyt, na návrat do Arménie již nemá peníze a její muž hodně pracuje, možná by neměl čas to zařídit, žalobkyně chce rodinu a dítě a nechce plýtvat časem. Uvedla, že v Arménii se jí žilo špatně, její příjem byl v přepočtu asi 2 000 Kč, bydlela společně s bratrem a jeho rodinou, jejich matkou a dědou, o dědu se starala před smrtí, proto si jí oblíbila teta, pozvala pak žalobkyni do ČR, která zde potkala svou lásku, kdyby ho nepotkala, zůstala by jako stará panna, peníze na pobyt jí dává teta. Sdělila, že ve vlasti neměla žádné problémy se státní správou své země, s policií, soudy ani armádou, nebyla trestně stíhána, neúčastnila se soudního jednání, nebyla uvězněna, v případě návratu do její země by však její situace byla špatná, žalobkyně by raději zemřela, než se tam vrátila, protože tady chce už zůstat s mužem, moc ho miluje a nechce být odloučena s jeho rodinou, nic dalšího k důvodům své

žádosti o mezinárodní ochranu nechtěla uvést, žádné dokumenty nechtěla doložit, nechtěla, aby jí byl celý pohovor zpětně přetlumočen za účelem její kontroly.

18. Dne 24. 1. 2019 se žalobkyně dostavila k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, kdy na její žádost byl tento úkon proveden v jazyce arménském za přítomnosti tlumočníka. Žalobkyně se nechtěla seznámit s těmito podklady, ani se vyjádřit, uvedla, že přijela do ČR s úmyslem se vdát, což uskutečnila, její manžel je občan ČR, čekají spolu dítě, žalobkyně má v úmyslu zůstat v ČR a pracovat, je zdravotní sestra, má červený diplom a už rozumí českému jazyku, tak má možnost získat práci. Později uvedla, že do ČR přijela jako turista, čistě náhodou se pak v P. potkala se svým známým, který je nyní jejím manželem. Doložila svůj oddací list a lékařskou zprávu, dle které je těhotná. Ke zdrojům se nechtěla vyjádřit.
19. Dne 25. 1. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, shrnul tvrzení uvedená žalobkyní, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha legalizovat si na území ČR pobyt, aby zde mohla žít společně s mužem, se kterým krátce po příjezdu do ČR uzavřela sňatek. Vyšel též z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, jednalo se o sedm materiálů, které jsou v rozhodnutí specifikovány a nacházejí se ve správním spise. Rovněž vyšel z doloženého oddacího listu a jako podklad pro rozhodnutí použil doklady prokazující graviditu žalobkyně.
20. Shledal, že žalobkyně neuplatňovala v domovském státě žádná politická práva ani svobody a nebyla z tohoto důvodu ani pronásledována, nesplňuje tedy podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň neshledal, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, žalobkyně popřela, že by kdy měla problémy se státními orgány, soudy, policií nebo armádou, hlavním důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že při návštěvě P. potkala muže X. původu jménem X., se kterým se rozhodla uzavřít sňatek a založit rodinu, výčet důvodů dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, jiné důvody včetně snahy legalizovat si v ČR pobyt pod něj nelze podřadit. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, žádost považoval za čistě účelovou podanou s cílem legalizace pobytu, to však důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany nepředstavuje. Zabýval se též bezpečnostní situací v Arménii, shledal, že tam neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, byl si vědom napětí mezi Arménií a Ázerbajdžánem vyplývajícího ze sporadických vojenských střetů na území Náhorního Karabachu, žalobkyně však pochází z obce C., která je podle Informace OAMP – Arménie ze dne 20. 6. 2018 pod kontrolou ústřední vlády a nedochází zde k bezpečnostním incidentům, zároveň není předpoklad, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující na území Náhorního Karabachu rozšířil též do dalších částí země, ve zbytku země je situace stabilní, žalobkyně se zhoršená bezpečnostní situace netýká. S ohledem na všechny tyto skutečnosti neshledal naplnění podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

21. Zabýval se tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, shledal, že žalobkyně je dospělou, plně svéprávnou a práceschopnou osobou, která měla ve vlasti dostatečné rodinné a materiální zázemí, žila společně s bratrem, manželkou a jejich dvěma dětmi, pracovala jako zdravotní sestra a měla pravidelný příjem. Přihlédl i k tomu, že uzavřela sňatek s občanem ČR, s nímž je nyní těhotná, tuto skutečnost však nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, když u žalobkyně nejsou dány ani žádné další zdravotní okolnosti. S ohledem na to neshledal, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu.
22. Dále se zabýval možností udělení doplňkové ochrany, přitom vzal v úvahu též její zdravotní stav a graviditu. Shledal, že v případě návratu do vlasti nehrozí žalobkyni vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který v Arménii právní předpisy neumožňují, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a to přes problematickou situaci panující v Arménii v oblasti ochrany lidských práv, což vyplývá ze zprávy Human Rights Watch z 18. 1. 2018. Poukázal na to, že žalobkyně nikdy neměla ve státě původu žádné problémy se státními orgány, nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla v případě návratu vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy. Podrobně se zabýval podporou pro navrátilce zahrnující programy na pomoc při reintegraci a podporu při zahájení činností vytvářejících příjem, kdy v Arménii existuje Státní migrační služba vytvářející podmínky pro efektivní reintegraci Arménů, kteří se vrátili ze zahraničí, zároveň shledal, že nic nenásvědčuje tomu, že by žalobkyně mohla být v případě svého návratu jakkoli postižena pro svou azylovou žádost v zahraničí. Dospěl k závěru, že v případě návratu žalobkyně do vlasti zde není hrozba přímého a bezprostředního nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Shledal, že zde není ani hrozba vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zabýval se situací v Arménii, kdy vyšel ze zprávy Informace OAMP – Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi, zjistil, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Neshledal ani, že by případné vycestování žalobkyně bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, v této souvislosti zvážil zejména její manželství s občanem ČR a těhotenství ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), poukázal na to, že tento vztah založila v době, kdy byl její pobytový status nejistý, přičemž v době podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany trval pouhé 3 týdny. Vzhledem k tomu jej nepovažoval za natolik zásadní, aby představoval rozpor s čl. 8 Úmluvy, měl za to, že samotné právo na společný život s jejím manželem není neudělením mezinárodní ochrany popřeno, toto své právo mohou realizovat v zemi, kde budou mít oba možnost legálního pobytu, manžel žalobkyně jí rovněž může následovat do její vlasti nebo jí tam může na základě bezvízového styku navštěvovat. Pokud má žalobkyně v úmyslu zůstat se svým manželem v ČR, musí využít prostředky dle zákona č. 326/1999 Sb., mezinárodní ochrana však k legalizaci pobytu neslouží. Dospěl k závěru, že žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Pokud jde o námitku žalobkyně, dle které při seznámení se s podklady těmto podkladům nerozuměla, neboť neovládá dostatečně český jazyk, soud zjistil, že tento úkon byl proveden za přítomnosti a prostřednictvím tlumočníka, který žalobkyni na její žádost tlumočil do arménského jazyka. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně nevznesla ke kvalitě tlumočení žádné námitky, na pokládané otázky podrobně a srozumitelně odpovídala, daný protokol podepsala, stejně jako tlumočník. Soud tak danou námitku vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.
25. Za neopodstatněné považuje soud též námitky žalobkyně ohledně způsobu vedení jejího pohovoru, resp. pohovorů, ze strany žalovaného. V řízení o udělení mezinárodní ochrany je to žalobkyně, kdo má povinnost tvrzení, je povinna správnímu orgánu věrohodným a uceleným způsobem vylicít, na jakých skutečnostech zakládá svoji žádost o mezinárodní ochranu. Správní orgán je pak povinen umožnit žadateli plné uplatnění jeho práva, to však neznamená, že by měl žadatele jakýmkoli způsobem navádět na tvrzení, která by mohla být důvodem pro poskytnutí mezinárodní ochrany, nebo určité skutečnosti z tvrzení žadatele domýšlet. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38).
26. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 16. 4. 2020 č.j. 2 Azs 305/2019-43 k povinnosti tvrzení uvedl, že: *„Podle Nejvyššího správního soudu „povinnost tvrzení spočívá především ve sféře žadatele o azyl“. Až v návaznosti na takové tvrzení platí, že „jakmile uvádí jakékoli skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv, který by byl azylově relevantní, pak je třeba se tvrzeními detailně zabývat a žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se situace v zemi původu žadatele“ (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63 či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70). Je třeba vycházet z výpovědi, která se po celou dobu řízení drží jedné dějové linie, kterou lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladnou s dostupnými informacemi o zemi původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83 nebo rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70).“*
27. V posuzovaném případě žalovaný žalobkyni plně umožnil, aby splnila svou povinnost tvrzení, a to zejména při podání žádosti o mezinárodní ochranu (poskytnutí údajů

k žádosti), při pohovoru dne 31. 7. 2018 a rovněž při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 24. 1. 2019. Při těchto úkonech byly žalobkyni kladeny též podrobné otázky k jejím tvrzením, nikoli však otázky návodné, což nelze žalovanému nijak vytýkat. Pokud v tomto kontextu žalobkyně neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení některé z forem mezinárodní ochrany, jde to k její tíži, a není úkolem žalovaného, aby v tomto směru žalobkyni jakkoli nabízel vhodné odpovědi.

28. Pokud jde o výtky žalobkyně k poslednímu odstavci na straně 2 napadeného rozhodnutí, jedná se o shrnutí jejích tvrzení uvedených při úkonu seznámení se s podklady rozhodnutí. Porovnáním protokolu ze dne 24. 1. 2019 s napadeným rozhodnutím soud nezjistil žádné nesrovnalosti či významový posun, žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přesným a zároveň detailním způsobem shrnul tvrzení žalobkyně uvedená dne 24. 1. 2019 za přítomnosti tlumočníka, soudu tak není zřejmé, proč se žalobkyně proti danému odstavci vymezuje. Zároveň žalovaný nikde v napadeném rozhodnutí nijak nehodnotí vztah žalobkyně, ani postoj žalobkyně k manželství či k založení rodiny, napadené rozhodnutí v tomto směru žádá hodnocení, natož negativní, neobsahuje, obsahuje pouze konstatování žalovaného založená na vlastních tvrzeních žalobkyně. Námitka o tom, že by žalovaný jakkoli znevažoval manželství žalobkyně, je tak zcela nedůvodná.
29. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému nesprávnou interpretaci podkladů pro rozhodnutí a jejich neobjektivní hodnocení. K tomu soud uvádí, že žalobkyně svou žádost o mezinárodní ochranu založila výhradně na tvrzení, že se v České republice chce vdát a založit rodinu, že zde chce žít se svým partnerem, netvrdila, že by důvodem její žádosti byly jakékoliv okolnosti týkající se politické či bezpečnostní situace či stavu dodržování lidských práv v domovském státě. Povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, má žalovaný pouze v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl v průběhu správního řízení, což žalovaný učinil. Pro úplnost se žalovaný zabýval též politickou a bezpečnostní situací v Arménii, a to z hlediska případné existence ozbrojeného konfliktu, situace občanů, kteří se do Arménie navracejí ze zahraničí a situace neúspěšných žadatelů o azyl, rozsah jeho zjištění a jejich obecnost zcela odpovídá tomu, že žalobkyně žádné obdobné důvody, které by se týkaly situace v Arménii, pro odůvodnění své žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla, žalovaný tak skutkový stav v tomto směru zjistil dostatečným způsobem. Zjištění žalovaného učiněná ze shromážděných podkladů jsou pak zcela objektivní, žalobkyně neuvedla žádné konkrétní zdůvodnění, v čem žalovaný dle jejího názoru tato zjištění pouze selektivně vybíral či účelově posouval v její neprospěch. Daná žalobní námitka je nedůvodná.
30. Ve svém vyjádření došlém soudu dne 22. 5. 2019 žalobkyně dále namítala, že Arménii nelze dle jejího názoru považovat za bezpečnou zemi původu, k tomu uvedla řadu důkazů. Nicméně, s ohledem na to, že žalobkyně tuto námitku uplatnila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (která uplynula dne 5. 3. 2019) a s ohledem na to, že podle ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobní body doplňovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby, již soud k této žalobní námitce nepřihlížel. Při jednání soudu dne 29. 3. 2021 pak žalobkyně tvrdila, že jí hrozí smrt ze

strany její rodiny, neboť se v ČR vdala ze své vůle a neptala se rodiny o svolení. Sama žalobkyně pak doplnila, že se o této údajné hrozbě dozvěděla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, a v takovém případě jej měla uplatnit v řízení před žalovaným. V případě, že tak učinit nemohla, nic jí nebránilo uplatnit tyto nové skutečnosti v žalobě, popřípadě ve lhůtě pro uplatnění žalobních bodů. Žalobkyně při jednání neuvedla žádné relevantní důvody, který by uplatnění těchto skutečností až při jednání soudu odůvodňovali (uvedla, že si myslela, že jí bratr odpustí). I tato námitka tak byla uplatněna opožděně. Pro úplnost soud uvádí, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65, či usnesení NSS ze dne 8. 10. 2020, čj. 10 Azs 229/2020-32, bod 8). Pronásledovatelem ve smyslu zákona o azylu sice může být i nestátní původce, ovšem jen tehdy, pokud státní orgány nejsou (systémově) schopny nebo ochotny poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu (např. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48). Žalobkyně podle svých slov neměla s arménskými státními orgány žádné problémy ani není politicky aktivní. Z ničeho též nevyplývá, že by případně nemohla využít prostředků ochrany ve své zemi. Z judikatury NSS plyne, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (usnesení ze dne 19. 6. 2019, čj. 3 Azs 176/2018-49, bod 14).

31. Tvrzení týkající se těhotenství žalobkyně uvedená v jejím vyjádření došlém soudu dne 22. 5. 2019 pak soud ani nepovažoval za žalobní bod, neboť žalobkyně v této souvislosti nepoukázala na žádné pochybení či nesprávnost, které se dle jejího názoru měl žalovaný dopustit. Pro úplnost je nezbytné uvést, že žalovaný k těhotenství žalobkyně a ke skutečnosti, že v ČR žije se svým manželem, který je občanem ČR, přihlédl jak při hodnocení podmínek pro poskytnutí azylu, tak při hodnocení podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany. Žalobkyně při jednání předložila k důkazu rodný list své dcery X., nar. X., jejímž otcem je manžel žalobkyně X., a rodný list syna jejího manžela z předchozího manželství X., nar. X. Soud uvedené listiny provedl k důkazu, nezjistil z nich však žádnou pro rozhodnutí podstatnou skutečnost.
32. Námitky žalobkyně, dle kterých splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, jsou pouze obecné, žalobkyně v nich kromě uvedení zákonných ustanovení nespecifikuje, v čem konkrétně spatřuje pochybení žalovaného. Soud tak v této souvislosti pouze odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný úplně, srozumitelně a přesvědčivě uvedl, z jakých důvodů žalobkyně podmínky pro poskytnutí azylu ani doplňkové ochrany nesplňuje, soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje.
33. Soud dále při jednání doplnil dokazování o aktuální informace o zemi původu, a to s ohledem na válečný konflikt v Náhorním Karabachu, který proběhl na podzim roku 2020. Žalobkyně z aktuální situace v Arménii však žádné konkrétní nebezpečí vážné újmy ve vztahu své osobě netvrdila, soud se tak spokojil s níže uvedenými zprávami, které již byly vyžádány v řízení pod sp. zn. 1 Az 22/2020-61 (Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 2. 2021 a 10. 9. 2020, Výroční zpráva Human Rights Watch 2021 – Arménie, Zpráva Ministerstva vnitra: Arménie Ázerbajdžánb Informace OAMP, 24. listopad 2020). Ze zprávy Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2020 se podává,

že konflikt se uskutečnil v oblasti Náhorního Karabachu, respektive Republiky Arcach, která zaujímala nejen území vlastního Náhorního Karabachu, ale i oblast mezi Arménií a Náhorním Karabachem. Boje vypukly 27. 9. 2020, Ázerbajdžán postupně ovládl oblast na jihu přiléhající k hranici s Íránem, poté dobyl strategické město Šuša a začal postupovat na hlavní město Republiky Arcach Stěpanakert. Dne 9. 11. 2020 podepsal arménský premiér N. P. dohodu o ukončení bojů, která začala platit dne 10. 11. 2020. Konflikt probíhal mimo území samotné Arménie, i když byly zaznamenány i ojedinělé útoky na jejím území. V provincii X., ve které leží obec C., ze které pochází žalobkyně, byly zaznamenány dva útoky, a to 1. 10. 2020 v obci M. (1 oběť) a dne 14. 10. 2020 v obci S. (2 oběti). Uvedené obce se však nachází poblíž hranice s Ázerbajdžánem a jsou vzdáleny od obce C. téměř 90 kilometrů. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí pak vyplývá, že neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí žádné nebezpečí. Ani ze zprávy Human Rights Watch nevyplývá, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy a žalobkyně takové nebezpečí (s výjimkou ohrožení ze strany bratra) nezmiňovala. Provedeným dokazováním tak nebylo zjištěno, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo v souvislosti s výše uvedeným válečným konfliktem nebezpečí vážné újmy.

34. Závěrem soud uvádí, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
35. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce